

[Inger Stilling Pedersen]

Vi har i bistandsloven sikret en individuel afgørelse, når det drejer sig om hjemmehjælp, og den bestemmelse har nogle kommuner overtrådt. Det er altså lovbrud. Man kan ikke behandle ældre kollektivt. Det drejer sig om, at hver enkelt persons behov skal vurderes, ellers overtræder man loven. Kristeligt Folkeparti ønsker at tage loven op til revision for at se på, om loven er god nok, eller om vi skal have ændret og tydeliggjort bistandsloven, sådan at kommunerne ved, hvad de skal leve op til.

Der er drøftet betaling for hjemmehjælp. Kristeligt Folkeparti sagde allerede dengang, da vi indførte den ordning, at det skulle være gratis, at vi vil gerne være med til at drøfte, om der er personer, der godt selv kan betale, men at det kræver en meget nøje vurdering; det kræver, at al pleje er gratis, at alle de, som tilbringer deres sidste tid i eget hjem, både de døende og andre, får absolut al hjælp gratis. Men der kan godt være nogle, der ønsker ekstra hjælp og har råd til at betale det, og det skal vi da ikke hindre de mennesker i, der gerne vil have en fra kommunen til at komme. Alt det skal drøftes grundigt igennem, og vi afviser det ikke.

Når vi kommer til debatten om plejehjemspladserne, som egentlig var den forespørgselsdebat, vi ønskede, er det, at Kristeligt Folkeparti gerne vil sikre, at et menneske eller nogle pårørende, der ønsker, at vedkommende kommer på plejehjem, skal have lov til at komme der. Der skal altså være det fornødne antal pladser. Det betyder selvfølgelig ikke, at man kan komme fra den ene dag til den anden, men at der må være en rimelig ventetid, men ventetid på mange måneder, ja på år, er uantagelig.

Derfor bliver vi nødt til at sige, at det ønsker vi. Jeg har aldrig oplevet så stærkt som den sidste måneds tid at få så mange henvendelser fra hele landet fra vidt forskellige mennesker, der ønsker, der skal være det fornødne antal plejehjemspladser. Så må vi også leve op til de krav og ikke sige: Jamen det har I slet ikke behov for, for nu laver vi det så og så godt. Hvad nytter det, hvis jeg er overladt til mig selv?

Man skulle prøve at læse nogle af de breve og de henvendelser, der kommer. Mange slutter med ord, som i hvert fald gør et stærkt indtryk på mig personligt: »Det var meget bedre, at jeg var død.« Jeg læste en henvendelse fra en kommune, der skrev: »Ja, ja, men hvis vi nedlægger et plejehjem, skaffer vi en anden plads.« Men

det er det samme som at slå den person ihjel. Hvor mange personer overlever flytning i en meget høj alder og som meget skrøbelig, fordi man i de tilfælde mister lusten til at leve, og så er man godt på vej til at dø? Vi påtager os et enormt stort ansvar ved ikke at sørge for, at forholdene er sådan, at vi kan opfylde de sidste ønsker.

Vi har nævnt også de senildemente. Det er et meget stort problem, når en datter skriver: »Min mor blev sendt hjem, hun er ude af stand til at tage vare på sig selv, hun siger ja til alt det, man spørger om. Vil du gerne hjem? Ja. Så kører man hende hjem og sætter hende i stuen uden nogen som helst form for hjælp. Så kan hun falde og slå sig og brække noget og blive indlagt igen samme dag.«

Hvorfor? Hvordan tager vi vare på den gruppe mennesker, der ikke længere er i stand til at tage vare på sig selv? Man siger også: Jamen du ønsker jo ikke nogen hjælp. Nej, for jeg er jo ikke i stand til at udtrykke mit ønske. Jeg håber da, hvis den dag kommer for mig, at andre vil tage vare på mig, selv om jeg ikke er i stand til at sige det, som jeg inderst inde gerne vil.

Der er virkelig særdeles mange problemer i det. Det nytter ikke, at vi kommer med vores mange pæne ord. Hvad med døgnpleje? Der er kommuner, der ikke har døgnpleje. Betyder det så meget? Ja, hvis man nu tænker sig, at det er to 80-årige eller 85-årige, hvor den ene er syg, måske endda meget syg og meget handicappet, så er klokken 11 plejen slut til 7 morgen. Den ældre ægtefælle må så skifte og hjælpe, så godt man kan, og kræfterne slår ikke til. Man kan måske ringe til hospitalet, og nogle læger lader så personen indlægge. Havde der været døgnpleje, havde man så sparet den udgift.

Hvis man prøver at stå i de situationer, forstås man, hvor vigtig døgnpleje er. Nogle mennesker, der kører ud med mad til de gamle, siger: Vi vil ikke længere køre ud, for der er ingen døgnpleje, og vi finder dem på gulvet om morgenen, hvor de har ligget hele natten. Nogle steder ved jeg godt at der er kaldeapparater.

Jeg var på besøg hos Falck forleden dag, hvor vi talte om disse kaldesystemer. Fra kommunernes side bør man have meget nærmere kontakt og indgå i et samarbejde, måske med Falck, om, at man aldrig overlader noget menneske, der kommer fra et hospital til sig selv, før man har sikret, at den nødvendige hjælp er der,